

устата му течеха лиги, като отъ побѣснѣло куче . . .

Когато минаваха покрай чешмата, женитѣ се изплашиха и думаха: „Прѣлошело му е.“ Измжченъ, уморенъ, учителътъ едва го заведе при майка му, която щомъ го видѣ такъвъ блѣденъ и грозенъ почна да плаче съ гласъ. Но учителътъ ѝ обясни, че дѣтето е пияно. Поспа Томи два часа и стана. Запитанъ, той си каза истината.

— „На шега си пийнахъ, мамо. Братъ ми Станчо ме накара да изпия едно шишенце. Послѣ ми налѣ още едно и ми рече; „Не можешъ го изпи!“, азъ изпихъ и него. Пъкъ за третото ми даде една маслинка за мезе . . .“ Туй разказа Томи — и така било.

Родителитѣ му, па и учителътъ го смѣмраха и му дадоха да разбере, че *съ отрова шега не бива*.

Слѣдъ това учителътъ се опѣти къмъ училището и си мислѣше: „Ехъ, туй било на шега, ами колко майки и бащи примамватъ хубавитѣ си дѣчица да пиятъ ужъ по малко винце и ракия и съ това имъ нанисатъ най-голѣмото зло, като ги правятъ за срамъ прѣдъ хората . . . — А колко здрави и красиви дѣчица отъ тия спиртни отрови ставатъ грозни, болни, солудничеви хора? . . .“

Ст. Баръмовъ.